

Úti beszámoló nemzetközi perbeszédversenyen való részvételről

Bánházi Enikő

Június 11-én hajnali géppel indultunk Londonba, így korán reggel már a városba értünk a csapattal. Mivel a szállásunkat csak kora délután foglalhattuk el, így beiktattunk egy kis városnézést, majd kiültünk a St. James Parkba, ahol még a perbeszédeinket tökéletesítettük és a felkészítőinkkel konzultáltunk, majd elfoglaltuk a szállást. A délután további részében is az egyéni felkészülésen volt a hangsúly.

Másnap (csütörtökön) a kiegészített beszédek elgyakoroltuk a szálláson, közben a felkészítőink kérdéseket intéztek hozzánk, szimulálva az éles szituációt. A napunk így a gyakorlással telt, majd este a csapat elment a Herbert Smith Freehills Kramer irodájába, ahol a verseny résztvevői számára álló fogadást tartottak. Itt lehetőségünk volt megismerkedni a többi csapat tagjaival, gyakorolhattuk a 'networking' tehetségünket és lélekben készülhattünk a másnapi megmérettetésre. Érdekes élmény volt látni a többi csapatot, abból a szempontból is, hogy ezen a ponton a csapatok neveit nem volt szabad elárulni egymásnak, hogy ne derüljön ki, hogy ki kivel került párba. Így csak találgatni tudtuk, hogy vajon kinek az írásbeli beadványát olvastuk korábban. Ezen az eseményen nem maradtunk sokáig, tekintve, hogy másnap 8-kor már a King's College épületében kellett lenni, így az utolsó pillanatban felmerülő kérdések megbeszélése mellett a pihenésre is kellett szánunk elegendő időt.

Reggel 8-kor tehát már rajtra készen az egyetemen voltunk egy gyakorló szobában. Mivel a csapat egy része 11.30-kor kezdett, én meg a társam délután 2-kor volt még egy kis időnk utolsó próbára, kisebb kérdések újra átbeszélésére és arra, hogy lélekben is felkészüljünk a

megmérettetésre. Izgalommal teli várakozással telt a délelőtt, ezen a ponton már azt éreztük, hogy amennyire lehet, mi felkészültünk, csak a szorongást kell leküzdeni.

11.30-kor volt az első meccsünk (az alperes oldalnak) a King's College csapata ellen. Alapvetően is komoly kihívást jelent egy magyar nyelvű képzésről angolul felkészülni alaposan egy témából, amit aztán szóban elő kell adni, majd a kérdéseket megérteni és koherensen válaszolni, de a kihívást még egy fokkal megnehezítette, hogy anyanyelvi angol ellenféllel kerültek szembe. Az alpereseink azonban állták a sarat, a score sheet alapján ez a meccs döntetlen lett, majd Lili honorable mention for excellent advocacy díjat is kapott. Látni őket beszéd közben megható és izgalmas volt, ahogy előttünk manifesztálódott annak a sok hónapnak a munkája, ráadásul ilyen minőségben. Rengeteg alkalommal hallottam őket elmondani a beszédeiket, de egyértelműen a legjobb formájukat itt hozták.

Ezután ebédeltünk (már amennyit én az izgatottságtól tudtam) és vártuk, hogy a mi sorunk következzen. Letelepedtünk a teremben és vártuk, hogy az ellenfeleink megérkezzenek. Mi az utrecht egyetem versenyjog LLM hallgatóival kerültük szembe, két olyan hallgatóval, akivel az előző este folyamán volt lehetőségünk egy kicsit hosszabban beszélgetni. A beszédeink kifejezetten jól sikerültek, ezen a ponton már hozzászoktunk, hogy ha kérdéseket intéznek hozzánk akkor közben kell döntést hoznunk, hogy hol rövidítünk a szövegen, de ezt is sikerült jól kezelni. Én a kérdésektől féltem a legjobban, de mivel sokat gyakoroltuk és a fel voltam készülve a lehetséges kérdések többségére így csak olyan kérdést tettek fel nekem, amire tudtam gyorsan és koherensen válaszolni. Ezt nagy sikerként éltem meg, hiszen a felkészülés során ez volt a gyengepontom. A körünk után kaptunk visszajelzést, aminek bizonyos pontjaival sajnos nem értettünk egyet, ennek ellenére hasznos volt, hogy láthattuk, hogy a zsűri mit tart fontosnak vagy kiemelendőnek.

Ezután következett az eredményhirdetés, hogy ki jut tovább a negyeddöntőbe. Itt a zsűri döntéshozatali eljárása hosszúvá nyúlt, így szorongással vegyes izgalommal vártuk a híreket, amelyek a végén sajnos számunkra nem voltak kedvezőek. A csapatunk nem jutott tovább, azonban több bíró is és más csapatoknak a tagjai is odajöttek hozzánk, hogy hallottak bennünket és nagyon sajnálják és csodálkoznak, hogy minket nem fognak látni a továbbiakban a versenyzők között. Amennyire jól estek másoknak a kedves szavai sajnos a csalódottságon nem változtatott, hogy a fél éves munkánk ennyivel véget ért.

Azonban utólag rájöttünk, hogy felesleges csalódottnak lenni. A felkészítőink biztosítottak bennünket, hogy büszkéek a teljesítményünkre és mindenre, amit elértünk, valamint magunk is beláttuk, hogy mindannyiunknak az első moot court élménye volt ez, amihez mérten igen szép teljesítmény a világ legjobb 12 csapata közé jutni.

Így, hogy a szombati napunkon már nem a versennyel kellett foglalkoznunk kihevertük a fáradsalmakat, majd a felkészítőinkkel hosszasan reflektáltunk a versenyen nyújtott teljesítményünkre és a felkészítési folyamatra mind az írásbeli, mind a szóbeli szakaszban. Ez hasznos volt mindenki számára, hogy visszatekintsünk, hogy a következőkben ki min tudna fejleszteni.

Ezen a napon volt a döntő, amelyet közösen megnéztünk, majd a King's College aljában volt egy álló fogadás, ahol lehetőségünk adódott Supreme Court bírákkal, egyetemi oktatókkal, hallgatókkal és egyéb szaktekintélyekkel beszélgetni, networkolni. Ez kellemes lezárása volt a versenynek, sok kedves szót és visszajelzést hallottunk még és sok új ismerősre tettünk szert.

Ez a verseny meghatározó része volt az egyetemi éveimnek. Hálás vagyok mind a felkészítőknél, mind a csapattársaimnak, mind az egyetemnek, hogy ezt lehetővé tették. Szakmailag is sokat fejlődtem és sok hasznos egyéb tudásra tettem szert, mint például a perbeszélés és a kutatás, valamint nagyon fontos kapcsolatokra is szert tettem. Felejthetetlen élmény volt.